

Двамата свидѣтели.

„А и въ вашия законъ е писано,
че на двама чловѣка свидѣтелст-
вото е истинно“ ¹⁾.

Всѣко външно свидѣтелство е проявление на единъ вжтрѣшенъ разуменъ потикъ на душата. Защо именно на двама души свидѣтелството е вѣрно, а не на единия, и кои сж тия двамата? Ако въ съврѣменнитѣ сѣдилища двама сѣдещи се повикатъ двама, трима или десетъ души свидѣтели, които обичатъ да лъжатъ, или които не обичатъ да говорятъ истината, сѣдитѣ нѣма да взематъ подъ внимание тѣхното свидѣтелство. Мисля, правниците ще ме подкрѣпятъ въ това твърдение. Имайте прѣдъ видъ, че говоря принципално; не засѣгамъ никой човѣкъ: за менъ човѣшката личностъ е нѣщо относително въ своята проява. Нѣкои може да помислятъ, че въ бесѣдитѣ си за тѣхъ говоря; ни най-малко. Питамъ ви, кое е реалното въ свѣта, цвѣтътъ или плодътъ, листътъ или клончето, плодътъ или сѣмката? Тѣ сж относителни реалности. Ако въ свѣта вие играете ролята на листъ, ако играете ролята на цвѣтъ, на клонче или на плодъ или на сѣмка, това сж все различни положения, които въ математиката се наричатъ вариации, пермутации и комбинации. Разбирате, какво значи вариации въ математиката. Може нѣкой пътъ да се позанимаете съ тѣхъ. Вариация значи нареждане, пермутация — размѣстване, а комбинация — съчетание. Но ако вие сте една вариация или нареждане въ живота, по какво ще се отличавате? Въ вашия свѣтъ влизатъ извѣстни величини, които образуватъ извѣстни

¹⁾ Ев. Иоана, 8; 17.